



સુપ્રભાતમ્
સુરેષ પ્રા. ભટ્ટ
079-23226251

સલામી સવારની..
(૨૧૯૮ જયંતી વર્ષ)
સૂતી છે સીમા ને સાહેબ ઈમેજની રક્ષામાં છે,
મફત રસીનું આયોજન હજી નક્કશમાં છે,
'સુરક્ષા' બાગમાં ચીન-તાપાકના છે આંટાફેરા -
છતાં ય આ વિચલેતા, ઉમેદવારની કક્ષામાં છે.
(ડોને હુમલાનો આર્તક)

કેઠા સીમાડે	ખરીદો શસ્ત્રો	
અગણિત શહીદી -	અને પૂજા કરીને -	
વેઠા ખલાસ !	મૂકો પાલખે...	

ચિંતન
ચસ્મિન રૂષ્ટે ભયં નાસ્તિ, ભુષ્ટે નૈવ ધનાગમઃ ।
નિગ્રહા અનુગ્રહૈ નરતઃ સ રૂષ્ટઃ કિં કરિષ્યતિ ॥

ઉપરોક્ત શ્લોક જ્ઞાનસુગંધથી લેવામાં આવેલ છે.
જેના કોઈ-કોઈ કે ગુસ્સાથી કોઈને પણ કોઈ પણ જાતનો ભય ન થાય કે જેના સંતોષથી કોઈને કોઈ જાતનો ધનલાભ કે ફાયદો પણ ન થાય - અર્થાત્ જેનામાં કોઈને દંડ કે સજા કરવાનું સામર્થ્ય - શક્તિ કે સત્તા પણ નથી કે ક્ષમા - ઉપકાર કે મદદરૂપ થઈ શકવાની ક્ષમતા નથી એવી વ્યક્તિ કુવિત થાય - ગુસ્સો કરે કે ખુશ થાય એનાથી શું ફરક પડે ??

લોકો ઉગતા સૂરજને પૂજે છે. સંસાર વ્યવહારમાં સત્તા-પદ-સમૃદ્ધિને કોઈ માન-સન્માન આપે છે. આવા લોકો ગુણ-લાચકાત હોય કે ન હોય છતાં 'વિશેષ સન્માનીય' ઠાની જાય છે. કારણ કે 'સમર્થ' છે. આવી વ્યક્તિનો વિરોધ કરનાર ફેકાઈ જાય છે.

ગરીબ અને સત્તા વિનાનો માણસ શારીરિક ક્ષમતા પણ ન ધરાવતો હોય તો એની કોઈ કિંમત રહેતી નથી. કારણ કે એનો 'ગુસ્સો' કે એનું 'ખુશ' થવું કોઈ ફલશ્રુતિ આપનારું હોતું નથી તેથી લોકો તેની ઉપેક્ષા કરે છે.

સુવિચાર

- મહેનત ખાતરી છે કે પરિણામ કેસા હોવા, વર્ના પરિણામ તો બતા હી દેગા મહેનત કેસી થી - અમૃતભિંદુ
- જગતમાં ખરેખર ત્રણ વસ્તુ મહાન છે : પવન, મહાસાગર અને સાચા દિલથી કામ કરતો માનવી.
- ત્રણેયની અંદર રહેલી શક્તિઓનો તાગ આપણે પામી શકીએ એમ નથી - એમર્સન
- 'સમજણ' એટલે વ્યક્તિ બે વિચાર એક - રાજ્યચતુરચિત્રરજુ
- ધૈર્ય એકલું આવે છે એન ઘણું બધું આપીને જાય છે,
- કોષ એકલો આવે છે અને બધું સાથે લઈને જાય છે - એસ. ભટ્ટાચાર્ય
- 'નાદાન' અને 'નિખાલસ' હતા ત્યારે જિંદગીની મજા લેતા હતા. જ્યારથી 'સમજૂ' બની ગયા છી ત્યારથી 'જિંદગી' જ 'મજા' લઈ રહી છે - નવનીત
- વિચારોમાં ફરક હોય છે,
- બાકી તકલીફ આપણને કમજોર નહીં મજબૂત બનાવવા આવે છે - ડો. ચંદ્રકાન્ત મહેતા
- આજનું ઔષધ : આમલી ને ઉકાળી દંડુ પાણી ને તે પાણી પીવાથી હેડકી બંધ થાય છે
(સંકલન : દીપક વી. આશરા)

બોધકથા

જે વ્યક્તિ નિષ્ઠાવાન અને ન્યાયપ્રિય હોય છે તે પોતાના સિદ્ધાંતોમાં બાંધછોડ કરતી નથી. ગંગા નદીના એક ઘાટ પર એક સજ્જન સ્નાન કરવા ઊતર્યા. સ્નાન કરતાં કરતાં તેમનો પગ લપસી પડ્યો, તે ડૂબવા લાગ્યા. એમને ડૂબતાં જોઈ એક યુવાન તેમને બચાવવા પડ્યો અને એ સજ્જનને બચાવી લીધાં. સજ્જનને યુવાનને ઈનામ આપવા આગ્રહ કર્યો. પરંતુ યુવાને ના પાડી. સજ્જનને એ યુવાનને પોતાનું નામ સરનામું આપ્યું અને કહ્યું, 'મારું કોઈ દિવસ કામ પડે તો આ સરનામે આવજો હું તને મદદ કરીશ.' થોડાં મહિના પછી પેલો યુવાન સજ્જન ને મળ્યો. એણે કેટલીક ટૂંકી વાર્તાઓ લખી હતી એ યુવાને સજ્જનને કહ્યું, 'આ વાર્તાઓ આપ આપના સામયિકમાં પ્રકાશિત કરો તો આભાર.' વાર્તાઓ વાંચીને સજ્જનને કહ્યું, 'આ વાર્તાઓ અમારા સામયિકને અનુરૂપ નથી. માફ કરજો, હું છાપી શકું તેમ નથી.' યુવાને વાર્તાઓ છાપવા વધારે પડતો આગ્રહ કર્યો ત્યારે સજ્જન થોડા ઉગ્ર થઈને બોલ્યા, 'ભાઈ, તમારે ઉપકારનો બદલો લેવો હોય તો મને ફરી ગંગામાં ફેંકી દો.!!' યુવાન મૌન બની ત્યાંથી ચાલતો થયો.

ચંદ્રકોને ઓગાળી નાખીએ, આત્મપ્રશંસામાં રાયતી કલમોનું લીલામ કરીએ

સાહિત્યજગતમાં મળતી વાહવાહ એ ભયંકર તત્ત્વ છે, અને એનો મોહ મને બિલકલ છૂટી ગયો છે એમ તો હું પણ ન કહી શકું. પરંતુ મને તો એ સંબંધમાં દુનિયાએ મારી લાયકાત કરતાં પણ વધારે આપ્યું છે એટલે એની પાછળ વેલો બનવાનું મારે માટે રહ્યું નથી. નવાં ક્ષેત્રો મારે સર કરવાં નથી. મનમાં ખેંચ રહેતી હોય તો તે માત્ર હાથ પર લીધેલાં અપૂર્ણ રહી ગયેલાં કાર્યો પૂરાં કરવાં એટલી જ, કારણ કે એ પણ એક જવાબદારી છે.

- ઝવેરચંદ મેઘાણી

આજકાલ નાનામાં નાની અને સામાન્યમાં સામાન્ય વાતને પ્રસિદ્ધિના ઉચ્ચ શિખરે પહોંચાડવાના પ્રયાસો આપણી આસપાસ થતા આપણે સૌએ જોયા તેમજ અનુભવ્યા છે. દરેકને પોતાની વાત 'નવી' અને Unique (યુનિક) લાગે છે. દરેકને પોતાની જાતને Hero કે Heroine સાબિત કરવાની જાણ એક ચલેછા જાગી છે. સુવિખ્યાત અને પ્રસિદ્ધ લેખકોના લખાણને પોતાના નામ કે કોટા સાથે બિલકુલ અચકાયા વિના લોકો Original પર ફરતા મૂકી દે છે. કોની કૃતિ કે લખાણ Social media છે તે જાણવું ઘણું મુશ્કેલ છે. 'શ્રુણવન્તુ' નામના એક પુસ્તકમાં સુરેશ જોષી એ ખૂબ વેધક રીતે આ વાતને આલેખી છે :

તો ચાલો, કીર્તિ સામે ઝુંબેશ ચલાવીએ ! એણે આપણા સાહિત્યનો ઘણો ભોગ લીધો છે. ખુમારીવાળા સર્જકોને યાચક

બનાવ્યા છે. એણે સર્જકની દૃષ્ટિને પોતાની કૃતિના સર્વ પરથી ખસેડીને પોતાના નામના યજ્ઞકાંટ તરફ વાળી છે પાદ્યપુસ્તકોમાં સ્થાન, સંકલનોમાં સ્થાન, પ્રતિષ્ઠિત સામયિકોમાં પ્રસિદ્ધિ - એટલેથી દોડ અટકતી નથી. પછી ચંદ્રકો અને ઈનામો : નર્મદ



ચંદ્રકોને રજાજિતરામ ચંદ્ર ગુજરાત રાજ્યનાં ઈનામ, દિલ્હીનું સાહિત્ય અકાદમીનું ઈનામ અને એથી આગળ વધીને જ્ઞાનપીઠનું ઈનામ - એ ઉપરાંત સંસ્થાઓએ અસાહિત્યિક ધોરણે જાહેર કરેલાં નાનાંમોટાં ઈનામો તો જુદાં !

આ ચક્રમાં પડેલો જીવ ક્યાંથી છૂટે ? તેમાં વળી આગલી હરોળમાં રહેવાનો ધખારો, પ્રવાહને નવો વળાંક આપ્યાનું શ્રેય લેવાની ઈચ્છા - આ બધું તો ખરું જ. છાપામાં એકાદ કોલમ હાથ આવી ચડે તો ય ભયોભયો - થાપવા-ઉથાપવાની રમત રમવાની કેવી મજા ! આને ચૂંટી બણી, તો પેલાને થાબડ્યો.

ધીમે ધીમે બધું કરવાની ફાવટ આવી જાય, રીઠા થઈ જવાય, સાથે સાથે સર્જને માટેની સાધનામાં ઊણપ આવતી જાય. પણ આત્મશોધન માટેનો સમય ક્યાંથી કાઢવો ? આ પછી પરિષદ, સભા-સમિતિ, સંવાદનાં ક્ષેત્રો ખૂલે છે. પછી વિદ્યાપીઠો-ની કે સરકારી સમિતિઓમાં સ્થાન પામવા માટેની પડાપડી. પાદ્યપુસ્તકો નક્કી કરનારી સમિતિમાં હોઈએ તો મિત્રોને ઉપકારક થઈ શકાય.

પછી જાહેર સન્માન, માનપત્ર, ધણીપૂર્તિ - જિંદગીના છેલ્લા

શ્વાસ સુધી કીર્તિ માટેની દોટ મૂકતો આપણો લેખક કેવો તો દયામણો લાગે છે !

રિલ્કની એક કવિતામાં સોનું માનવી આગળ કાકલૂદી કરીને કહે છે : "મને ફરીથી ખાણમાં સંતાર જવા દો. મારી કહેવાતી અશુદ્ધિને શુદ્ધ કરવા તમે કસોટી કરી, પણ તમે જે નવી અશુદ્ધિ ઉમેરી છે તેથી તે જ રમના માયાં મારે ધરતીમાં સમાઈ ગયા વિના છૂટકો નથી. રાજાઓના સિક્કા, ધનિકોની લોભી આંગળીની છાપ, ગરીબોનાં આંસુ, હત્યારાઓએ રેડેલ લોહી - બધું મારા અંગ પરથી શી રીતે ધોઈ શકાશે?"

આમ આજે સુવર્ણચંદ્રકોનું સોનું પણ અશુદ્ધિને કારણે ધરતીમાં સમાઈ જવા ઈચ્છે છે. એના પર પણ લોભુપ દૃષ્ટિના ડાઘ છે, દુરુપયોગનું કલંક છે.

તો આવો, કીર્તિ સામે ઝુંબેશ ઉઠાવીએ, ચંદ્રકોને ઓગાળી નાખીએ, આત્મપ્રશંસામાં રાયતી કલમોનું લીલામ કરીએ, 'કીર્તિ' શબ્દના પર છેકો મૂકીએ !

- સુરેશ ઠ. જોષી

Last scene :
અવરને શોધતાં વર્ષોનાં વર્ષો કેમ ના લાગે ?
- કે પોતાને જ જગમાં શોધતાં બહુ વાર લાગે છે!
- nehlagadhavi101@gmail.com

રથયાત્રાનો મહિમા સર-આંખો પર, પણ યાત્રા કાઢવાની જીદ યોગ્ય નથી જ

૧૨મી જુલાઈ, ૨૦૨૧, સોમવારે અપાઠી બીજ છે. આ દિવસ રથયાત્રાનો પણ દિવસ છે. ગુજરાતમાં એકસોથી વધુ રથયાત્રા નીકળે છે, પણ તેમાં અમદાવાદની રથયાત્રા મોટી હોય છે.



કોરોનાના કોપને કારણે આ વર્ષે રથયાત્રા કાઢવાની દિવા હતી અને છે. જગન્નાથ મંદિરના મહંત પૂજ્ય દિલીપદાસજી મહારાજે એવાન જ કયું કે રથયાત્રા કોઈ પણ સંજોગોમાં નીકળશે જ. સરસપુર (ભગવાનનું મોસાળા)ના કોઈ મંદિરના સંતે જાહેર કયું હતું કે જો રથયાત્રા નહીં નીકળે તો પોતે આત્મહત્યા કરશે. ભગવાન જગન્નાથને બે હાથ જોડીને વંદન કરીને, બસે મહંતો-સંતોને પૂરો આદર આપીને એટલું જ કહેવાનું કે આવો

અભિગમ એકદમ અયોગ્ય છે. કોરોના જેવી મહામારી વખતે આપણે બધાએ સામાન્ય બુદ્ધિ કે વિવેક પણ રાખવો જ જોઈએ. કોરોનાનું બીજું મોજું યાદ કરો, લોકો ઓક્સિજન વિના તરકડી રહ્યા હતા. હોસ્પિટલોમાં જગ્યા નહોતી. અમદાવાદના લોકો આણંદ અને કરમસદ દાખલ થતા હતા. ભૂલી ગયા એ દિવસો. અને ત્રીજું મોજું આવશે તેવી શક્યતા છે. ઘણા દેશોમાં કોરોનાએ પુનઃ માથુ ઊંચક્યું છે.

આવા સંજોગોમાં ખરેખર તો એમ કહેવું જોઈએ કે સરકાર પોતે જ યોગ્ય નિર્ણય કરે. અરે, સામેથી જ કહેવું જોઈએ કે લોકોની જિંદગી વધુ મહત્વની છે. રથયાત્રા એક-બે વર્ષ પ્રતિકાત્મક રીતે નીકળે તો ચાલે.

આ લખનાર પોતે આસ્તિક અને ધાર્મિક છે. સનાતન હિંદુ ધર્મમાં માને છે. કોઈની લાગણી દુભવવા નથી લખતો પણ કહેવું પડે કે સાર્વજનિક વ્યવસ્થાને અસર થાય, લોકોની જિંદગી સામે જોખમ ઊભું થાય તેવાં નિવેદનો કરનાર સામે ગંભીર થવું જ પડે. કોરોના જેવી મહામારી માથે ઝંબુગતી હોય ત્યારે રથયાત્રા નીકળશે જ એવું કોઈ કહી જ ન શકે. લોકશાહી હોય કે અભિવ્યક્તિની સ્વતંત્રતા હોય, આવી હીમંત કોઈ કરે તે યોગ્ય જ નથી. કોની સરકાર છે અને કોની નથી એ મુદ્દો બાજુ પર રાખીએ. સવાલ લોકોની જિંદગીનો છે. તમે કોઈ મંદિરના મહંત થયા એટલે તમે દાદાગીરી કરો એ કેવી રીતે અને શા માટે ચાલે ? અને જો એમ જ કરવાનું હોય તો સરકાર, વલીવટી તંત્ર કે કોર્ટની આવશ્યકતા જ શું છે ? વાત કરો છો તે. કોઈ પણ સંજોગોમાં રથયાત્રા નીકળશે જ.. તો પછી તંત્રની મદદ વિના કાઢી બતાવો. હજારો પોસીલો સાથે તંત્ર ખડે પગે રહે છે ત્યારે તો રથયાત્રા નીકળે છે. અનેક રથયાત્રા વખતે હરખબને બદલે ફક્ક હોય છે,

કોઈ અજુગતું તો નહીં થાય ને ? આ લખનારે રથયાત્રા માણી છે. તેનો અપરંપાર મહિમા છે પણ સ્થિતિની નજરકત જોવી જ પડે.

સાચો ધર્મ તો માનવ ધર્મ છે. વિવેકાનંદે કહ્યું છે તેમ માનવ સેવા એ જ પ્રભુ સેવા છે. બરાબર છે, રથયાત્રા એક પરંપરા છે, તેનો આનંદ જ હોય, પણ તમે સદીઓમાં એક વખત આવતી કોરોના જેવી મહામારી વખતે, જીદ કરો કે ના રથયાત્રા તો નીકળશે જ.. એ યોગ્ય ના જ કહેવાય.

ધારો કે રથયાત્રા નીકળે અને લોકો ઉમટી પડે અને લોકોને કોરોના થાય તો તેની જવાબદારી કોણ લેશે ? જગન્નાથ મંદિરના મહંત પૂજ્ય દિલીપદાસજી મહારાજ જવાબદારી લેતા હોય તો કોઈ વાંધો નહીં, પણ જો લોકોએ અને સરકારે જ તેની સામે જાતે લડવાનું હોય તો પૂજ્ય મહંતે આવી કોઈ જીદ ના કરવી જોઈએ.

આપણા દેશ ભારતમાં મોટી તકલીફ છે ધર્મને યોગ્ય રીતે ના સમજવાની. ધર્મ વિના કોઈ પ્રજાને કે કોઈ પ્રદેશને ના જ ચાલે. એમાંય હિંદુ ધર્મ તો મહાન ધર્મ છે. હિંદુ ધર્મની અનેક વિશેષતાઓ છે. હિંદુ તરીકે જન્મ મેળવવો એ પોતે જ એક મોટી ઉપલબ્ધિ છે. સનાતન હિંદુ ધર્મમાં અનેક દૂષણો પેદા થયાં છે તેને તાકાલિક દૂર કરવા જવાં છે. નવી પેઢી ડિઝિટલ પેઢી છે. તે

આંખો મીચીને બધુ સ્વીકારી લેનારી પેઢી નથી એ ભૂલવા જેવું નથી. એ દલીલો કરનારી, તર્ક કસનારી, વિચાર કરનારી પેઢી છે. એની શ્રદ્ધા કસાયેલી છે. એને જો હિંદુ ધર્મ સાથે જોડી રાખવી હશે તો હિંદુ ધર્મની એઓને દૂર કરવી જ પડશે.

કોરોનાએ આપણને બીજી એક બાબત પણ શીખવી છે. મંદિરો કે તીર્થધામોમાં અબજો રૂપિયા ધરી દેવાને બદલે મેડિકલ સાયન્સમાં સંશોધન પાછળ પૈસા ખર્ચાવે એ વધારે યોગ્ય છે. જ્યાં ભક્તિભાવ અને પ્રેમ જ મુખ્ય હોવાં જોઈએ ત્યાં આપણે સોનાનો અંબાર અને પૈસાના ભંડાર ઊભા કરીને મૂખાંમી અને ભૂલ કરી રહ્યા છીએ. આપણે જોયું કે કોરોનામાં મંદિરો કે ધાર્મિક સ્થાનોને પણ બંધ રાખવાં પડ્યાં. આપણે આપણી શ્રદ્ધા જે જે ભલે ચડી ગયો છે તેને ઉતારીએ. માનવાના દષ્ટિકોણથી વિચારીએ. ભૌતિકવાદ, સંપત્તિ કે પૈસાના રવાડે ચડવાની વાત નથી, એમાંય મોટી મોટી તકલીફો જ છે, પણ મેડિકલ સાયન્સને પોષણ આપીએ. ૧૯૧૫માં આવેલા ફ્લૂએ ક્રોડો લોકોને માર્યા હતા, ૨૦૨૦-૨૧માં એ આંકડો લાખોનો છે તેનું કારણ મેડિકલ સાયન્સ છે. ધાર્મિક સ્થાનના વિકલ્પે હોસ્પિટલની વાત નથી.. બસેનું પોતપોતાનું મહત્ત્વ છે અને જરૂરિયાત પણ છે, પરંતુ નુકસાન કરનારી ધાર્મિકતા અને અંધશ્રદ્ધામાંથી બહાર આવીએ.

એમાં નવી પેઢીનું પણ શ્રેય છે.

સિસી:
પૂજારીઓ, મહંતો અને સંતો પણ આત્મનિર્ભર થાય, શરીર શ્રમ કર્યાં વિના ના ખાય તેવી સ્થિતિનું નિર્માણ થાય તો ઘણું સારું. આ પૃથ્વી પર વસતી દરેક વ્યક્તિએ જાત મહેનત કરીને જ પોતાનું પેટ ભરવું જોઈએ એ વાત એકદમ સાદી અને સાચી છે.

